

Hiçbir şeyin anlamı yok.
Zaten epeydir biliyordum bunu.
Ama şimdi fark ediyorum ki,
bir şey yapmanın da anlamı yok.

Pierre Anthon, hiçbir şeyin anlamı olmadığı için, bir şeyler yapmanın da değersiz ve gereksiz olduğunu fark ettiği gün okulu bıraktı.

Bizlerse okulda kaldık.

Öğretmenlerimiz, Pierre Anthon'un sınıfta ya da kafalarımızın bir köşesinde bıraktığı ne varsa toplamaya giriştilerse bile, hepimizde ondan bir şeyler kalmıştı. Belki de olayların bu hale gelmesinin nedeni buydu.

Ağustos ayının ikinci haftasıydı. Güneş ışınları ağır ağır üzerimize vuruyor, bizleri uyuşturup rahatsız ediyordu. Yollardaki asfalt, ayakkabılarımızın altına yapıyor; elmalar ve armutlar iyice olgunlaşmış, fırlatılmaya hazır elbombaları gibi avucumuzu dolduruyordu. Yürürken ne sağa bakıyorduk ne de sola.

Yaz tatilinden sonra okulun ilk günüydü. Sınıfımı-

zı temizlik malzemesinin ve uzun süre boş kalmışlığın verdiği koku sarmıştı. Gün ışığı sınıfın temiz pencerelelerinden pırl pırl dışarı yansiyordu. Tahtada bir zerre bile tebeşir tozu yoktu. Masalar ikişerli sıralar halinde, tıpkı hastane koridorlarındaki gibi dizilmişti. Bu dizilişi yılda yalnızca bir gün görebilirdiniz: Okulun ilk gününde. Sınıfımız 7A'da.

Tüm bu çekidüzen içinde, alışık olduğumuz oturma şekline fazla takılmadan yerlerimizi bulduk.

Düzeni, karmaşayı, hepsini düşünmenin bir zamanı vardı. Ama o gün, öyle bir gün değildi.

Sınıf öğretmenimiz Eskildsen, her yıl yaptığı aynı espriyle karşılardı bizi.

“Bugün sevinin çocuklar! Okul diye bir şey olmasaydı, tatil diye bir şey de olmazdı.”

Güldük. Esprinin kendisi değil de, Eskildsen komik olduğu için güldük.

Sonra, Pierre Anthon ayağa kalktı.

“Hiçbir şeyin anlamı yok,” dedi. “Zaten epeydir biliyordum bunu. Ama şimdi fark ediyorum ki, bir şey yapmanın da anlamı yok.” Dingin ve sakin bir şekilde eğildi ve biraz önce masasının üstüne çıkardığı her şeyi toplayıp çantasına geri koydu. Yüzünde umursamaz bir ifadeyle, başını sallayarak veda etti, arkasından kapıyı bile kapatmadan sınıftan çıkıp gitti.

Kapı resmen gülümsüyordu. İlk defa kapının gülümsediğini görüyordum. Pierre Anthon çıkarken onu aralık bırakmıştı, bu aralık da tıpkı gülen bir yarığa benziyordu. Pierre Anthon’u peşi sıra takip etmek istesem, o yarık beni de yutup sınıftan dışarı atardı sanki. Hem bu kapı kime gülümsüyordu öyle? Bana. Hepimize. Sırfıya şöyle bir baktım. O rahatsız edici sessizlik bana, başkalarının da aynı duyguyu paylaştığını söylüyordu.

Hepimiz, bu hayatta bir şey olmak durumundaydık.

Bir şey olmak demek, biri olmak demektir. Kimse bunu yüksek sesle söylemiyordu; ama bu, söylenmediği anlamına da gelmiyordu. Sanki havada, zamanda, okulu çevreleyen çitlerde, yastığımızda ya da işleri bitince haksız yere tavan aralarına ve bodrum katlarına atılarak toz toplayan oyuncakların içindeydi. Bunun ne olduğunu bilmiyordum başta. Pierre Anthon gidince, gülümseyen kapı söyledi bana ne olduğunu. Hâlâ tam olarak anlamamıştım, ama bir şekilde biliyordum artık.

Korkmuştum. Pierre Anthon’dan korkmuştum.

Korkmuştum, çok korkmuştum, fena halde korkmuştum.

Taering adlı, orta büyüklükte bir taşra kasabasının hemen girişinde oturuyorduk. Şık bir yer denmese de, şık sayılırdı. Bu hep hatırlatılırdı. Kimse yüksek sesle söylemezdi; ama bu, söylenmediği anlamına da gelmiyordu. Sarıya boyanmış, kutu kutu tuğla evler; çepeçevre bahçeli, kırmızı, müstakil evler; bahçeleri önde, gri kahverengi, bitişik düzende evler ve oyun oynamadığımız çocukların oturduğu apartmanlar vardı. Bunlara hımış duvarlı eski Danimarka evleri, şehre sonradan dahil edilmiş ve artık çiftçilikle ilgisi kalmamış çiftlik evleri, bizden az daha seçkin insanların oturduğu birkaç beyaz villa eşlik ediyordu.

Taering Okulu, iki yolun kesiştiği köşede idi. Elise dışında herkes, Taering Sokağı'nda oturuyordu. Elise, okula sırf bizimle gidebilmek için, bazen kestirme yol yerine dolambaçlı yolu tercih ederdi. Pierre Anthon okulu bırakana kadar durum böyleydi.

Pierre Anthon, babasıyla birlikte Taering Sokağı 25 numarada, önceleri çiftlik evi olarak kullanılmış, bugünse komün haline gelmiş bir evde oturuyordu. Pierre Anthon'un babası ve komünde oturanlar, 68'de takılıp kalmış hippilerdi. Ana babalarımızın onlar hakkında bize söylediği buydu; ne demek olduğunu tam olarak anlamasak da, aynıyı tekrarlıyorduk. Evin bahçesinde, yola yakın noktada bir erik ağacı vardı. Büyük, yaşlı, eğri büğrü bir ağaçtı; dalları çitin üzerinden yola doğru uza-

nır, erişemediğimiz o tozlu kırmızı erikleriyle bizi baştan çıkarırdı. Bir zamanlar, o erikleri koparabilmek için dallara zıplardık. Sonra bıraktık. Pierre Anthon, tam da bu erik ağacına çıkıp oturmak ve kopardığı ham erikleri gelen geçene fırlatmak üzere okulu bırakmıştı. Bu eriklerin bazıları bize isabet ediyordu. Bizlere nişan almadığını, çünkü bunun yapmaya degecek bir şey olmadığını savunuyordu. Ona göre, bu yalnızca rastlantıydı.

Ve arkamızdan bağırıp duruyordu.

Bir gün, "Hiçbir şeyin önemi yok!" diye bağırdı. "Her şey sona ermek üzere başlar. Doğduğunuz an ölmeye başlarsınız. Her şey için geçerlidir bu."

Bir keresinde de, "Dünya dört milyar altı yüz milyon yaşında, ama sizler en fazla yüz yaşını görebilirsiniz!" diye bağırdı. "Uğraşmaya değmez."

Ardından, "Kendimizi aksi yönde kandırmamız ve bunda en iyiymişiz gibi davranmamız, büyük bir tiyatro oyunundan ibaret," diye devam etti.

O güne kadar, aramızda en akıllı kişinin Pierre Anthon olduğuna dair bir işaret yoktu; ancak, bir anda, hepimiz en başından beri öyle olduğunu anladık. Pierre Anthon bir şeylerin farkına varmıştı. Hiçbirimiz bunu itiraf etmesek de, öyleydi. Bunu ne anne babamıza, ne öğretmenlerimize, ne de birbirimize itiraf edebilmiştik. Ne de kendimize. Pierre Anthon'un bize anlattığı dünyada yaşamak istemiyorduk hiçbirimiz. Hepimiz, bir şey olmak